

Vi kan heller ikke undlade at fremdrage den sørgelige kendsgerning, at den høje restaurationsafgift i de senere år har bevirket, at et efterhånden betydeligt antal restauratører — som oftest tvunget af nød — har indkøbt stærke drikke i detailhandelen og solgt disse varer i deres virksomheder uden at svare afgift til staten.

Et stort antal sager af denne art er behandlet såvel af de lokale toldkamre som af det i henhold til omsætningsafgiftsloven nedsatte ankenævn og ved domstolene.

Dette forhold turde mere end lange argumentationer klart vise, at der er en sådan skævhed i den nuværende beskatningsform, at det er uforvarsligt at opretholde den længere, idet mange ellers fuldt lovlydige borgere på grund af en urimelig lovbestemmelse tvinges og ledes til fristelser og dermed uoprettelige ulykker for dem selv, deres familier og stand, ulykker, som aldrig ville være sket, dersom loven havde været mere rimelig.

I de senere år er der desuden påført vort erhverv en konkurrence fra marketenderier og „private“ selskabslokalers side, som det er umuligt at klare sig overfor.

Da beværterloven blev vedtaget i 1939, blev der givet særlige regler for marketenderivirksomhed i lovens § 27, og i paragraffens første stykke blev det bestemt, at marketenderierne ikke var afgiftspligtige i henhold til loven om omsætningsafgift på stærke drikke. Denne fritagelse for afgift var imidlertid ikke så alvorlig, da afgiften på tidspunktet for lovens ikrafttræden var nede på 6 pct., men med de ekstraordinære stigninger, der siden har fundet sted, har det ikke kunnet undgås, at der på marketenderierne er opstået et betydeligt forbrug i ly af afgiftsfritagelsen.

Vi finder det både uheldigt og urimeligt, at restaurationsernes omsætning er belastet med den høje omsætningsafgift, mens marketenderierne er helt fritaget herfor.

Hvis man kunne gå ud fra, at konsumet af stærke drikke på marketenderierne indskrænkede sig til at være af beskeden karakter, ville beværterlovens bestemmelse om fritagelse for afgift i nogen grad være forståelig; men et beskedent forbrug er der desværre ikke tale om.

For kort tid siden var der i dagspressen en udtalelse fra direktoratet for arbejds- og fabriktilsynet gående ud på, at nydelsen af berusende drikke er taget stærkt til, og enkelte virksomheder mener statistisk at kunne påvise en sammenhæng mellem festligheder i marketenderier og antallet af indtrufne ulykkestilfælde. I læserbreve i aviserne har hustruer beklaget sig over det samme forhold, og vi er vidende om, at arbejdere på forskellige marketenderier har ugeregninøver til sådanne store beløb for forbrug af øl og akvavit, at det ligger langt ud over enhver tale om et nødtørftigt og rimeligt forbrug.

Politiet har på grund af marketenderiernes private karakter ikke mulighed for at føre kontrol med, at § 27's bestemmelse om, at drukkenskab ikke må finde sted, overholdes, ligesom de mange fester, der foregår i marketenderierne, ej heller kan efterkontrolleres.

Rent bortset fra den sociale ulykke, det overhåndtagende og ukontrollerede drikkeri på marketenderierne må siges at være, vil vi anføre, at vi finder det ganske urimeligt, at en person på et marketenderi kan have et dagligt ubegrænset forbrug af stærke drikke, uden at der svares afgift, mens f. eks. en handelsrejsende for sit forbrug af stærke drikke på en restaurant skal belastes med en 25 pct.s afgift.

Konkurrencen fra de „private“ selskabslokaler griber mere og mere om sig og er til skade for de legale selskabslokaler i hotellerne og restauranterne. Ganske vist skal der svares omsætningsafgift af de stærke drikke, der konsumeres i disse lokaler, men det turde være indlysende, at den kontrol, toldvæsenet kan udøve overfor dette konsum, ikke kan være tilstrækkeligt effektivt, når festarrangøren bringer sine varer til lokalet lige inden festens begyndelse og fjerner disse umiddelbart efter dens ophør.

Vi vedlægger til orientering for ministeriet et eksemplar af en henvendelse fra Centralforeningen til alkoholkommissionen, dateret 7. juni 1951, angående de „private“ selskabslokalers og marketenderiernes forhold, og vi vil gerne understrege, at vi i denne henvendelse giver udtryk for, at de „private“ selskabslokalers virksomhed simpelthen er ulovlig, da der ingen adkomst hertil findes i beværterloven; disse lokaler findes ikke omtalt i loven, men deres virksomhed må i ikke ringe grad stilles med beværternæring.

I det foran anførte har vi søgt at give udtryk for de skævheder, den høje restaurationsafgift medfører, og hertil kan føjes, at konsumet af stærke drikke på